

Țara de dincolo de negură, nu doar un roman de Sadoveanu

Ținând cont de atât de numeroasele evenimente care au implicat și încă aduc în prim-plan vedenii tenebroase și întâmplări stranii cu locuri bântuite de entități misterioase, venite dintr-o altă dimensiune, România poate fi cu siguranță considerată *Țara de dincolo de negură*, chiar și titlul romanului lui Mihail Sadoveanu fiind inspirat de cele 1 000 de fantome ale unor soldați din Primul Război Mondial care tulbură liniștea celor care trec printr-o zonă anume din inima Moldovei... Vârcolacul de la Poeni, un sat bântuit de lupi cu puteri paranormale, fantoma frumoasei franțuzoaice și comorile din conacul de la Urlați, loc al unor orgii de proporții – locuri blestemate în care se întorc spiritele celor care au murit neîmpărtășii sau din cauze bizare. Misterul preotului care „deschide cartea“, exorciștii de la Tanacu și alte fenomene inexplicabile se înscriu în aceeași categorie...

Dealul Lunganilor, din județul Iași, ascunde o poveste în care eroismul și spiritul de sacrificiu se amestecă tulburător cu o serie de fenomene paranormale, întrucât locul este bântuit de fantelele ostașilor morți din Primul Război Mondial. În inima Moldovei, în satul Sârca din comuna Lungani, se petrece un fenomen ciudat, în jurul căruia s-au născut povești cu fantelele ale morților din Primul Război Mondial. Nu de puține ori, aici s-a întâmplat ca, la ceas de seară, drumeții care se îndreptau spre Lungani să fie însoțiți de apariții stranii, asemenea unor fantelele, până în satul Goești. De-a lungul timpului, mărturiile a zeci de drumeți care spun că au văzut, odată cu căderea nopții, siluete translucide, albe și tăcute care pluteau alături de ei, întotdeauna pe partea dreaptă a drumului, au confirmat existența acestui fenomen misterios, care se manifestă mai ales dacă drumețul este un om bun cu inima curată, deoarece se

spune că fantomele pripășite în aceste locuri îi pândesc în special pe cei cu suflet bun. Stau măturie întâmplările terifiante prin care au trecut în acest loc blestemat martori precum Petruța Muscalu, Maria Chiper sau Elena Surugiu, care au îndurat spaime cumplite de-a lungul unui drum de circa 3 kilometri, la vreme de noapte.

Povestea de groază care înspăimântă și acum oamenii din satele Goești și Brăești începe de acum un secol. Aici, în acest loc pe care Mihail Sadoveanu îl numea chiar *Țara de dincolo de negură*, s-au dus lupte groaznice în timpul Primului Război Mondial. Atunci, în această zonă, se spune că mii de soldați au fost răpuși de război și de tifos. Nu unul sau doi, ci un întreg batalion. Dealul Lunganilor, punctul cel mai înalt care străjuiește cele două localități, avea să devină o uriașă groapă comună pentru numeroșii soldați răpuși aici. Așa a luat naștere povestea care gravitează în jurul acestui epicentru al aparițiilor stranii. De atunci, bătrânii spun că soldații, care acum sunt prinși între lumi, mășăluiesc fără țintă sub formă de fantome, undeva între lumea noastră și lumea cealaltă. Se pare că războiul lor nu se terminase. Sufletele care nu și-au găsit liniștea dăinuiau încă în această lume, în căutarea odihnei veșnice. Timp de cinci decenii, călătorii întârziați, mergând pe drumul Goeștiului, au trecut prin clipe de coșmar. De nicăieri, siluetele fantomatice ale soldaților morți apăreau pe marginea dreaptă a drumului. Fără să interacționeze cu cei vii, militarii defilau spre Dealul Lunganilor, devenit o necropolă stranie, un loc fără de Dumnezeu.

Povestea soldaților-fantomă părea să se fi încheiat în anii '60 când, speriați de aparițiile din Dealul Lunganilor, oamenii au ridicat o biserică. Cu timpul, osemintele soldaților morți au fost reînhumate, creștinește, în cimitirul construit chiar pe deal. Iar preoții au făcut mai multe slujbe de sfințire. De atunci se spune că, o vreme, aparițiile misterioase nu au mai chinuit oamenii.

Apoi însă aparițiile s-au reluat și continuă și în ziua de azi. Bătrânii din satele Goești și Brăești cunosc povești și legende cu fantome și lucruri necurate care-ți fac părul măciucă. Grozăviile care au trecut dincolo

de coamele pustiite ale dealurilor din comunele învecinate Lungani și Brăești au supraviețuit trecerii timpului datorită bătrânilor care, prin mărturiile lor, le-au împărtășit și generațiilor mai tinere. Unii dintre fiii și fiicele satului și le-au însușit, alții au refuzat să creadă în existența Necuratului chiar acolo, în satul lor. Miron Ștreangă, acum în vârstă de peste 80 de ani, a venit de pe meleaguri bucovinene în comuna Lungani cu mai bine de o jumătate de secol în urmă. Bătrânul se mândrește cu faptul că a pus umărul la formarea iazului, acum secat, de care sunt legate o parte dintre povestirile cu fantome. De aparițiile necurate i-a povestit, după cum mărturisește, socrul său. Pe el nu l-au necăjit fiindcă „poartă mai mereu o iconiță“ care l-a protejat de rele și în timpul armatei.

„Eu nu am văzut nicio fantomă, dar, chiar aici, în locul unde ne-am oprit, pe marginea podețului, îmi povestea socrul meu că apărea într-un timp un băiat, îmbrăcat în costum tradițional, care cânta la fluiet. Asta se întâmpla cu ani în urmă, cam pe la miezul nopții. Am mai auzit povești cu apariția unor berbeci, tot la miez de noapte, la ieșătură“, spune bătrânul. Însă după cum mărturisește cu tărie, el nu a crezut și nici nu o să creadă în aparițiile necurate. „Ani buni am făcut naveta și am mers noaptea pe drumul ăsta, dar nu am pățit nimic. Cred că celor care le este frică de așa ceva și au sufletul slab le apar în față“, mai spune bărbatul. Unul dintre locurile preferate de stafii este drumul care duce din satul Lungani, păzit de dealuri pustii despre care se spune că au servit drept mormânt soldaților din al Doilea Război Mondial, spre satul Goești și care șerpuieste iazul secat. Entități de culoarea laptelui, cu formă umană, povestesc bătrâni, îi însoțeau pe trecătorii întârziați. Generațiile mai tinere au găsit însă ac de cojocul lor: pur și simplu, nu vor să creadă în existența acestora: „Eu nu mă tem de ele, dar, să vă spun sincer, nici nu merg noaptea pe aici“, spune Maria Vieru (52 de ani), localnică.

În Goești, Trandafira Amărieșei, ajunsă la venerabila vârstă de 93 de ani, mai poartă în minte lucrurile necurate petrecute cu ani în urmă. Mărunțică, bătrâna stă întinsă pe un pat, cu o cărțuție în mână. Cuvintele scrise acolo trec prin lentilele mari ale ochelarilor și o țin

prizonieră în universul lor. „Sunt cărți sfinte, de rugăciuni“, spune Gheorghe Amăriuței (62 de ani), unul dintre băieții femeii. Vocea puternică a bărbatului o rupe parcă de sub vraja credinței, obligând-o să-și amintească de lucrările Necuratului. „Au fost lucruri de astea la noi, la poarta jităriei. Acolo, noaptea ieșea un vițel care stătea culcat, parcă dormea. Nimeni nu îndrăznea să se apropie de el, că oamenii se speriau când îl vedeau. Venea noapte de noapte“, își amintește bătrâna.

Poate cele mai multe mărturii despre lucrarea Necuratului în comuna Lungani sunt despre lumina misterioasă din dreptul cimitirului vechi din satul Goești. „Veneam de la o nuntă, din satul vecin Brăești, când am văzut-o de la distanță, prin dreptul locului unde sunt îngropați vreo doi spânzurați și niște otrăviți cu zoală. Era o lumină care mergea așa, dintr-o parte în alta, dar când te apropiai dispărea. Mă gândeam că e lucru necurat că acolo unde e un spânzurat apare și diavolul“, povestește Gheorghe Amăriuței. Cum treci de vârful dealului, pe lângă cimitir, și cobori în vale, ajungi în satul Brăești, iar la primele case găsești alte mărturii despre lumina din cimitir. „Se spune că e lucru rău. Merge când la deal, când la vale. Și acum mai apare acolo, pe deal, dar cine o mai urmărește?“, spune și Jănica Ignat, localnică din satul Brăești. Vecini de-ai femeii se gândesc că, de fapt, lumina misterioasă ar avea o explicație cât se poate de pământeană: „Ce lumină? Aia trebuie să fie vreun moșneag care se plimbă de colo colo, cu un felinar în mână“, spune sceptic un bătrân.

Mai la oraș însă, locurile blestemate îi înspăimântă și mai abitir pe ieșeni. Gangul din apropiere de Casa Armatei sau casa bântuită din Copou reprezintă doar câteva dintre locurile care au stârnit imaginația ieșenilor. Despre gangul de pe Bulevardul Carol I se spune că orice elev sau student l-ar traversa va rămâne repetent sau va pica la examene. Nici locuința unor bătrâni din Dealul Copoului n-a fost ocolită de poveștile cu fantome. În urmă cu câțiva ani, imobilul a constituit o atracție pentru cei care doreau să surprindă cu aparatul foto silueta unui strigoi. Povești care mai de care mai înfiorătoare au fost legate și de statuia Uriășei din

cimitirul Eternitate. Una dintre versiuni vorbește despre o fată uriașă care a fost împușcată de propriul tată pentru că ajunsese să mănânce copii.

Preotul Mihai Mărgineanu, de la Parohia „Toma Cozma“ din Iași, spune că visele, viziunile și nălucirile pot apărea frecvent în viața oamenilor, dar că ele trebuie privite cu prudență întrucât pot fi semne venite de la Dumnezeu, dar și de la Diavol. „Nu este atât de importantă o astfel de manifestare, pe cât e gradul nostru de sensibilitate în fața acesteia. N-ar trebui să ne înspăimânte. Omul care știe că Dumnezeu îl iubește nu are de ce să se teamă. Astfel de viziuni exprimă poate și reminiscențe ale unor credințe de tip precreștin. Dar, pentru un creștin adevărat, cel mai important lucru este relația cu Dumnezeu“, a explicat preotul Mihai Mărgineanu. Părintele spune că, în urmă cu aproape un deceniu, a avut prilejul să cunoască câteva persoane care trăiseră o experiență extrasenzorială. Acele persoane veneau dinspre localitatea Dumești spre Iași. Mi-au povestit că, la un moment dat, au văzut pe drum o cruce strălucitoare, din lemn. Au venit și mi-au mărturisit viziunea, apoi am descoperit că pe acolo trecuse linia frontului. Ulterior, în acel loc, un grup de creștini a ridicat o cruce monument, povestește preotul ieșean. Potrivit acestuia, aparițiile pe care unii oameni le numesc „lucruri necurate“ pot fi interpretate și ca mijloace de comunicare dintre cei trecuți în neființă cu lumea celor vii.

(Surse: www.adevarul.ro, www.romaniatv.net, <https://observatornews.ro/>, www.dir.org)

Povești de groază și fenomene de tip poltergeist de la Bran la Bontida și retur, trecând prin vechi conace și clădiri obișnuite

Localitatea Costești din județul Argeș a figurat acum câteva decenii în toiu dezbaterilor specialiștilor în paranormal. Cazul în sine a fost observat și filmat de numeroși martori oculari, ceea ce-i dă un plus de credibilitate. Totul a început în noaptea zilei de 20 martie 1997, când asupra casei familiei Panait Drăghici s-a abătut din senin o ploaie de pietre de diferite dimensiuni, în urma căreia atât proprietarii, cât și vecinii lor s-au ales cu o spaimă soră cu moarte, precum și cu acoperișul distrus și ferestrele sparte. După prima seară „paranormală“, ploaia de pietre a continuat a doua zi, tot la lăsarea serii. Până în noaptea de 24 martie, înainte de sărbătoarea de Bunavestire, întâmplarea s-a repetat consecutiv în fiecare seară, poliția locală din Costești rezumându-se la a observa ciudatul fenomen alături de tot satul, după care a întocmit un raport de pagube și distrugere fără făptaș. După Bunavestire, ploaia de pietre a încetat brusc. Liniștea a durat doar până pe 29 august 1997, când tirurile de pietre aruncate de mâini invizibile au reînceput mai violent decât în primăvară. Oamenii au apelat la Georgică Crețu, preotul paroh din Costești, care a venit în casa lor chiar în timpul unei ploi de pietre pentru a citi cu glas tare Moliftele Sfântului Vasile cel Mare. Spre surprinderea tuturor, pe întreaga durată a slujbei, atacul a încetat, pentru a reîncepe însă la scurt timp după aceea.

Culmea manifestărilor bizare din Costești s-a înregistrat însă pe 4 septembrie 1997. În acea zi, mobilele au început să se miște prin casă dintr-o cameră în alta, mutate parcă de niște cărăuși invizibili. Peste doar câteva zile, creștinii urmau să sărbătorească Nașterea Prea Sfintei

Fecioare Maria. Liniștea s-a așternut de atunci asupra gospodăriei familiei Drăghici. Entuziaștii fenomenelor paranormale sunt de părere că atacul s-a datorat unor demoni sau unor furtuni magnetice. Alții înaintează ipoteza unui fenomen evident de poltergeist. Făptașa ar fi fost Achilina Marciuc, o femeie care pe parcursul întregii sale vieți s-a certat cu familia Drăghici. Mai mult, în timpul acceselor sale de furie, bătrâna Achilina aruncă cu pietre în casa vecinilor săi. Achilina Marciuc a murit singură într-o mizerie cruntă pe data de 11 august 1987. Se pare că spiritul neadormit al bătrânei i-a urât atât de mult pe membrii familiei Drăghici, încât a dat cu pietre în casa vecinilor atât în lumea acesta, cât și de pe lumea cealaltă.

Conacul Zarifopol de la Cârliți are și el povestea lui de groază. Conacul, localizat în comuna Filipești din județul Bacău, a fost construit în anul 1850 de boierul moldovean Ștefan Catargiu. Acesta a ajuns mai târziu în proprietatea familiei grecești Zarifopol. În prezent, conacul adăpostește școala gimnazială din localitate, care poartă numele scriitorului Dinu Zarifopol (1921-2002), născut pe aceste meleaguri. În urma poveștii despre un proprietar care s-a sinucis, construcția a ajuns să fie considerată loc bântuit, localnicii numind-o „Casa Diavolului“. Ziua, clădirea este normală, spun localnicii, dar noaptea se aud voci, pași, precum și vânturi care „trec“ prin ziduri.

În Moldova există mai multe case despre care se spune că ar fi bântuite, iar una dintre ele este în județul Bacău, aproape de râul Precista. Conacul bântuit se află în curtea unei vechi fabrici construite de nemți înainte de Primul Război Mondial, iar inițial casa cu pricina a găzduit birourile conducerii administrative. În timp, fabrica și casa au ajuns în proprietatea unei familii de evrei, care a fost deportată în vremurile tulburi din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, iar mai apoi a intrat în patrimoniul statului, în timpul comunismului. În acele timpuri, casa a servit drept centru de propagandă, iar în beciul clădirii erau ținuți prizonieri și, zice-se, torturați opozații regimului. Conacul de pe râul Precista, care se află în satul Filipești, pe drumul dintre Bacău și Roman,

și-a căpătat renumele de Casă a Răului abia după 1990. Preluată de un investitor, fosta fabrică de glucoză a servit ulterior altor activități, iar conacul din curte a fost transformat în centru de comandă pentru cei angajați să păzească locul. De atunci a luat naștere și legenda potrivit căreia casa ar fi bântuită, deoarece aproape toți paznicii care au lucrat acolo au trecut prin clipe înfiorătoare. Dacă pe timpul zilei casa pare absolut obișnuită, odată cu lăsarea întinericului, aceasta se transformă, spune gura lumii, într-un loc de-a dreptul sinistru și în care îți trebuie mult sânge-rece pentru a nu te pierde cu firea.

Oamenii au povestit că între zidurile vechiului conac noaptea aduce o atmosferă apăsătoare, desprinsă din filmele de groază. Mulți sunt cei care au povestit de-a lungul anilor cum că cine se găsește noaptea înăuntru poate auzi tot felul de voci nedeslușite, zgomote bizare sau pași, toate acestea adăugându-se unor curenți reci care se „plimbă” printre ziduri, dându-ți fiori pe șira spinării. Înspăimântați de cele ce se petreceau în casă noapte de noapte, paznicii au cerut să le fie construit un alt adăpost în curtea fabricii, iar acum nu mai sunt nevoiți să își petreacă nopțile în interiorul sinistrei clădiri. Ba chiar, spun ei, s-au și obișnuit cu atmosfera ciudată, care li se pare mai puțin importantă decât nevoia de a avea un serviciu care să asigure familiilor lor ziua de mâine. Dacă scepticii ar spune că totul este doar rodul imaginației prea bogate a oamenilor, cei care cred în povești cu spirite neodihnite sunt convinși că vechea casă este bântuită fie de fantoma fetei familiei de evrei care a deținut fabrica și despre care nu s-a mai auzit nimic după ce părinții au fost deportați, fie de victimele „inchiziției” comuniste care le aplica „lecții” de patriotism tuturor celor care se puneau contra regimului.

Sătenii din Arieșeni, tot din județul Bacău, erau terorizați, la un moment dat, de o fantomă care nu îi lăsa în pace, iar aceștia ajunseseră să nu poată să doarmă de frică. Oamenii au filmat fenomenele ciudate, iar preotul a ținut mai multe slujbe în speranța că fantoma se va potoli.

Castelul Bran ar fi bântuit de Vlad Țepeș și de unele victime torturate aici. Renumele impunătorului castel construit în secolul al XIV-lea

e dat de figura lui Vlad Țepeș, deși puțini știu că, în fapt, acesta nu a locuit niciodată în castel, documentele existente neindicând nimic în acest sens. Se crede totuși că Țepeș a fost adus la Castelul Bran și închis aici timp de două luni, după care a fost întemnițat în închisoarea de la Vișegrad. Unii dintre turiștii străini care au vizitat castelul susțin că încă se mai aud strigătele și plânsetele victimelor schingiuite. O echipă de televiziune britanică, dotată cu echipament ultrasofisticat, a încercat însă în zadar să intre în contact cu entitățile stranii presupuse a proveni dintr-o altă dimensiune.

Clădirea Liceului „Carmen Sylva“ din Timișoara ar fi bântuită de oamenii care au murit aici în perioada cât clădirea a fost folosită ca spital pentru bolnavii de ciumă. Istoricul Ioan Hațegan spune că în Timișoara se presupune că vechile case poartă spiritele celor care le-au locuit și au murit acolo. Poveștile despre case sau conace bântuite sunt multe în Timișoara. Totul ține însă de sensibilitatea celui care aude o asemenea poveste. Se presupune că toate vechile case poartă spiritele celor care le-au locuit și au murit acolo. Istoricul Ioan Hațegan a povestit presei despre câteva locuri din oraș despre care s-a vorbit de-a lungul vremii că ar fi bântuite. Cu rezerva că el nu crede în poveștile cu fantome. „Eu nu cred în așa ceva. De exemplu, despre Curtea Berarilor, se spune că este un loc bântuit. Acolo a funcționat cândva o pușcărie. Acolo a existat și camera condamnaților la moarte. Acum cred că e bucătăria restaurantului. Au fost multe persoane condamnate la moarte, unii au fost executați în curte, alții duși la Pădurea Verde. Dar eu de 15 ani am biroul în acea clădire și vă pot spune că nu m-am întâlnit cu nicio fantomă“, a spus Ioan Hațegan. O altă poveste spusă de bătrâni este legată de fosta biserică franciscană din actuala Piața Libertății. Aceasta s-a aflat lângă Primăria Veche. „Vechea biserică a fost demolată în 1914, urmând să se construiască, în centru, Biserica Piaristilor. În biserica franciscană au fost îngropate toate personalitățile orașului de până atunci. La fel și în Dom. Atunci când s-a demolat biserica, s-au strâns toate osemintele celor îngropați la subsol și au fost duse în cimitirul din Calea Lipovei.

Bătrânii spun că de atunci nu au mai avut liniște cei care locuiesc acolo. Se zice că fantomele bântuie pe acolo. Cert este că orice casă veche din Timișoara, din secolul al XIX-lea, poate avea o poveste cu fantome care le bântuie. Acolo au trăit oameni, acolo au murit, unii în chinuri. Unii au vrut să moară, alții nu. Sunt oameni care cred în fantome, sunt sensibili la aceste povești“, a mai declarat Ioan Hațegan.

Un alt loc despre care se vorbește că poartă spiritele morților este Castelul Huniazilor, în care se află astăzi Muzeul Banatului. Nici nu e de mirare, la cât de încet decurg lucrările de reabilitare a castelului. „Pe vremea lui Pavel Chinezul, erau aduși la castel turcii capturați. Ei erau aruncați în beciurile care acum sunt îngropate, nu se mai văd. Unii prizonieri erau aruncați în Timișul mic, care curgea prin fața castelului. Alții erau aruncați ca hrană pentru porcii înfomețați“, a mai spus Hațegan. Istoricul susține că în tinerețe a avut o experiență inedită, când pentru a ajunge acasă trebuia să traverseze un cimitir. „În fiecare noapte trebuia să traversez un cimitir pentru a ajunge acasă. Nu era lumină în sat. Mergeam cu o lanternă. De multe ori se vedeau doar ochii câinilor. Nu eram deloc speriat de fantome. Odată am și căzut într-o groapă, pentru că s-a surpat pământul. Prima mea reacție lângă sicriu a fost că o voce stranie îmi spunea... *Nu am timp de tine acum!*“, a mai povestit Ioan Hațegan.

Nu departe de Timișoara, în mijlocul câmpiei, se ridicau ruinele unui conac. În zilele lui de glorie, prin ferestrele mari și luminoase puteai zări o bibliotecă imensă și mobila luxoasă, obiecte de decor aduse de peste mări și țări. Locul era înconjurat de un parc umbros, cu arbori seculari sau copaci de esență rară. Aproape nimic nu mai aduce aminte acum de splendoarea de odinioară, iar oamenii de prin partea locului spun că ruinele conacului Ronay sunt bântuite. Conacul se găsește între Timișoara și Utvin, în apropierea unei ferme. În vremea comuniștilor, aici a funcționat un IAS, cunoscut și sub numele de Ferma Olaru. Conacul adăpostea birourile, școala cu clasele I-IV, cu predare pentru copiii angajaților și, din când în când, chefuri de pomină trase în cinstea

câte unui vizitator „de sus, de la partid“. După ce IAS-ul s-a destrămat și școala nu și-a mai avut rostul, doar ciobanii – pentru care a devenit adăpost temporar – și amatorii de aventură i-au mai trecut pragul. Rând pe rând, streșinile au cedat, la fel și acoperișul, iar acum din splendida clădire de altădată au mai rămas doar bucăți de ziduri scorjite, ce riscă și ele să dispară, înghițite de vegetația sălbătică. „Eram mai măricică și mergeam cu bicicletele până la Parța, până la Șag. Știam de conac, da' ne zicea maica să nu mergem acolo, că-s șerpi și din astea, năluci... N-am văzut, de la distanță, nimic, mă gândesc că o fi vrut să ne sperie, să nu ne abatem de la drum, că era loc singuratic și cine știe peste ce mai puteam da acolo. Da' ne-o povestit de-o nălucă, ceva fată de bogătan, care băntuia pe acolo...“, povestește tanti Floarea, o localnică din Peciu Nou.

Printre proprietarii conacului s-a numărat bogata familie a baronilor de Ronay. Originari din Bavaria, membrii acesteia s-au stabilit și în Tirol, de unde, mai apoi, János Jakab a ajuns în Ungaria. Aici, familia lui a fost înnobilită, în 1714, titlu proclamat apoi, în mai multe rânduri, și în comitatul Torontal. „În 1912, știm că existau doi proprietari mai de seamă, Mihai Acxel de Zombor și Valentin Watz. Mai târziu, numele marilor proprietari ai pământului din Uvin au fost Olah Micloș și Mihail Oxel, baronul de Ronay, care se spune că avea un conac impozant și o bibliotecă valoroasă de circa 4 000 de volume“, se arată pe site-ul Primăriei Sânmihaiu Român, de care aparține Utvinul. Conacul Ronay avea parchet din esențe rare, sobe din teracotă bogat ornamentate și o bibliotecă de-a dreptul copleșitoare. Ușile aveau feronerie complicată, iar intrările în multele încăperi ale conacului erau boltite. Despre stăpâni, se mai spune că erau vânători pasionați și organizau aici partide cinegetice la care participau toți moșierii din zonă, ba chiar și aristocrația din orașele învecinate. Unul dintre proprietari era pasionat și de botanică, așa că a adus soiuri rare de copaci pe care i-a plantat în jurul conacului, mulți dintre ei protejându-l cu ramurile groase decenii de-a rândul. Rondouri de flori și chiar un mic bazin cu pești i-ar fi întregit